

Camellia

农家肥妻有点田

เมียอ้วน มีไรมีนา

凜冬已至
หลินตงอู่จื่อ เซียน

15

บทที่ 614 ท้อง

ก๊วยจิ้งเยว่ส่งเสียงอู้ๆ อี้ๆ อยู่ไม่กี่คำ นางไม่มีลั้นแล้ว จะพูดได้อย่างไร คิดถึงตัวต้นเหตุที่ทำให้ตนต้องกลายเป็นคนไข้เช่นนี้ ภายในใจก็พลันเดือดดาลขึ้นมา

“ตอนนี้เจ้าไม่ได้ตัวคนเดียว ห้ามมีโทสะมาก ต้องรู้จักนึกถึงลูกในท้องของตนเองด้วย” ก๊วยจิ้งชีวคอยสังเกตก๊วยจิ้งเยว่อยู่ตลอด เมื่อเห็นสีหน้านางดูไม่ดีนักจึงรีบปลอบ

ก๊วยจิ้งเยว่ก้มหน้าลง

ก๊วยจิ้งหยวนมองก๊วยจิ้งชีว แล้วหันไปมองก๊วยจิ้งเยว่อีกครั้ง หัวคิ้วขมวดมุ่นขึ้นมาเล็กน้อย

ทั้งสองคนนี้ทำให้เขารู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล ไม่เหมือนคนที่เป็นญาติกัน แต่เหมือนศัตรูคู่แค้นเสียมากกว่า เช่นนี้...อย่าไปสนใจเลยจะดีกว่า

ตอนนี้เขาทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น เป็นคนป่วย คนป่วยมีสิทธิที่จะจองหองเอาแต่ใจ

กู่จิ้งหยวนรู้สึกว่าการคิดของตนมีเหตุผลอย่างยิ่ง นี่คงจะเป็นอย่างที่เขาพูดกันว่าเข้าอ่อนแอเข้ามีเหตุผล เขาหันหลังเดินจากไปด้วยความมดมนสบายใจ

ระหว่างที่จ้องแผ่นหลังของกู่จิ้งหยวน กู่จิ้งเยว่ได้แต่ตะลึงงัน นางคิดว่าพี่ชายคนนี้จะกลับมาแล้วจะมาช่วยหนุนหลังให้นางทันที จัดการพวกที่ทำผิดต่อนางให้หมด

ยิ่งไปกว่านั้นช่งสือซูหรือช่งอวินก็ต้องโดนลงโทษด้วย

ยังมีहरुฮวา ซื่ออวี่อีกสองคนที่เอาแต่จับจ้องเส้นกลางไม่วางตารากับสัตว์ประหลาดหิวโหย โชคดีที่หน้าตาซีริวซีไห่ไม่เช่นนั้นเส้นกลางคงถูกยั้วยนไปนานแล้ว

ตั้งแต่ที่มีช่งสือซูเข้ามา ชีวิตของนางก็เจอเรื่องไม่ราบรื่นมากมายหลายอย่าง คิดถึงตรงนี้ กู่จิ้งเยว่ก็พลันเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

จ้องแผ่นหลังของกู่จิ้งหยวน รู้สึกเพียงแต่ว่าสิ่งที่เคยเป็น
สิ่งที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง ยามนี้ได้หายสาบสูญไปแล้ว

อดตามกู่จิ้งหยวนไปไม่ได้ แล้วมุ่งหน้าไปยังบ้านหลัง
หนึ่ง

กู่จิ้งหยวนกลับถึงบ้าน หันกลับไปมองเห็นร่างหนึ่ง
กำลังเดินมาทางนี้อย่างช้าๆ คิ้วพลันขมวดมุ่น ครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะปิดประตูบานใหญ่ แล้วมองคนในเรือน “คน
ด้านนอกข้าไม่รู้จัก ไม่ต้องเปิดประตู”

สามีภรรยาแซ่จางพยักหน้า

ตั้งแต่แม่ทัพกับนายหญิงมาอยู่ที่นี้ ก็มีคนประหลาดๆ
มาเคาะประตูอยู่บ่อยๆ คนพวกนี้มีความคิดเช่นใดพวกนาง
ไม่สนใจ ไม่ให้เข้ามาก็พอ

เฝ้าหน้าประตูเป็นหน้าที่ของพวกเขาโดยเฉพาะ

ความคับแค้นใจของกู่จิ้งหยวน ออกมาผ่านทางสีหน้า
แวตาทันที หันไปมองทางกู่จิ้งชิว ยกนิ้วขึ้นมาทำท่าทาง

ด้วยความรวดเร็ว ช่วงนี้นางเรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็น
โดยการใช้นิ้วมือได้แล้ว ‘ฟ็รอง ฟี้ใหญ่’ไม่ต้องการซ้ำแล้วหรือ’

“ไม่ใช่ นั่นคือพี่ชายเจ้าอาจจะถูกผู้ใดข่มขืน ยามนี้เจ้า
จะโมโหไม่ได้ เด็กคนนี้ได้มาด้วยความยากลำบาก หากเกิด
สิ่งใดผิดพลาด ครั้งหน้าก็ไม่รู้ว่าเมื่อใดถึงจะมีได้อีก จริงสิ ช่วงนี้
เส้นหวายรัดปฏิบัติต่อเจ้าเช่นไรบ้าง”

‘ดีขึ้นบ้างแล้ว’ กู้จิงเยว่พยักหน้า นิ้วมือวาดไปมา
ปากพลางส่งเสียงอู้อี้

พอนึกถึงลิ้นของตนเอง ตอนนี้ไม่มีลิ้นแล้ว ไม่เพียงแต่
เส้นหวายรัดไม่ได้ชอบนางอย่างตอนก่อนแต่งงาน แม้แต่เด็ก
สาวในเรือนของเส้นหวายรัดก็ชอบรังแกนางอยู่บ่อยๆ ตอนนี้
นางเป็นคนใบ้ ตอนใช้ภาษามือนานๆ เส้นหวายรัดก็หมด
ความอดทน

หากไปฟ้องก็จะบอกว่าแม้แต่ลูกนางก็ดูแลไม่ได้

ไม่ว่าทำอันใดก็ผิดไปเสียหมด ก็เพียงลูกเองไม่ใช่หรือ
นางเองก็มีลูกได้ หากมีลูกเองแล้ว ลูกของคนนอกก็โยนทิ้งไป
ให้หมด

นางไม่เชื่อว่า หากตนเองคลอดลูกชายออกมาให้แล้ว
เส้นหายใจรั้งยังจะลำเอียงรักนังเด็กสาวบ้านปากลับกลอกผู้นั้น

เมื่อกุ๊จิงเยว่คิดถึงเรื่องพวกนี้ อารมณ์ก็ค่อยๆ สงบลงมา
นางจะหุนหันเกินไปไม่ได้ ก่อนหน้านี้ก็ทนลำบากมามากมาย
ตอนนี้พี่ใหญ่กลับมาแล้ว ผู้ใดก็พูดกันว่าครอบครัวเดียวกัน
แม้จะขัดแย้งกัน แต่ก็ตัดกันไม่ขาด

ไม่มีทางตัดสัมพันธ์กันจริงๆ ได้

นางยืนอยู่ด้านนอกตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยง ท้องค่อยๆ
ทนไม่ไหว ทั้งเหนื่อยทั้งล้า จึงถูกกุ๊จิงชีวพาไปพักผ่อน
ยังโรงเตี๊ยมใกล้เคียง

กุ๊จิงเยว่นอนหลับเต็มอิ่ม ตื่นมาอย่างสดชื่นแล้วจึง
เดินกลับไปที่บ้านหลังนั้นอีกครั้ง

เห็นช่งซือซูเฟิงกลับมาจากด้านนอกด้วยท่าทางเหนื่อย
ล้า กุ๊จิงเยว่รีบเข้าไปหา

พูดอ้อๆ อี้ๆ อยู่หลายอย่าง ทว่า...

ซึ่งสื่อชู้ไม่ไว้หน้ากันเลยแม้แต่น้อย ปิดประตูตั้งบัง
ใส่หน้า ทั้งทั้งสองคนไว้ด้านนอกอีกครั้ง พวกที่น่ารำคาญ
แต่ฆ่าไม่ได้เช่นนั้น ก็ขังไว้ด้านนอกให้เหมือนกับแมลงวัน
ก็แล้วกัน

กุ้จิงเยว่แทบจะร้องให้ออกมา ปลายจุมูกแดงระเรื่อ

“ไม่ร้อง ไม่ร้อง ต้องมีวิธีอื่นแน่นอน เช่นนั้นตอนนี้
กลับไปก่อนเถอะ เส้นหวายรั้วน่าจะกลับไปแล้ว หากพบว่าเจ้า
ไม่ได้เตรียมอาหารไว้ให้ คงโกรธแค้นแน่”

กุ้จิงเยว่ยอมไปจากเรือนนั้นด้วยการเกลี้ยกล่อมของ
กุ้จิงฉิว

แต่ในเมื่อรู้แล้วว่ากุ้จิงหยวนอาศัยอยู่ที่นี้ นางจะปล่อย
เกราะป้องกันนี้ไปได้อย่างไร ฮ่องต้องคิดใหม่ขึ้นครองราชย์
เส้นกลางเคยบอกว่า ฮ่องได้มาจากหมู่บ้านเค่าซานซอมซอ่นั้น
ตอนนั้นยังเคยมีเรื่องพิพาทโต้แย้งกันกับเส้นกลางด้วย

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ดีนัก ต้องรู้ก่อนว่าบุรุษหาก
ทำผิดต่อฮ่องได้แล้ว ตำแหน่งทางราชการก็ไม่มีโอกาส
ได้โยกย้ายเลื่อนขั้นอีก

แต่ฮ้องเต้กับพีไหญ่ ญี่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน หากสามารถช่วยให้พีไหญ่อยู่รอดต่อเส้นกลางในเรื่องที่บาดหมางกัน คลี่คลายเรื่องก่อนหน้าที่ไม่ได้เข้าใจผิดกันเท่าใดนัก คิดว่าฮ้องเต้ก็คงไม่เพ่งเล็งเส้นกลางจนทำให้คนที่มีความสามารถอย่างเขาไม่มีที่ให้ได้แสดงความสามารถอีก

กู่จิ้งฉิวส่งกู่จิ้งเยว่กลับไป ระหว่างทางกลับไปก็จวนก็เห็นเส้นหวายรั้วที่กำลังเมามาย จึงยื่นมือออกไปหิ้วเขว้าขึ้นหลังม้าของตน

“ดื่มสุรามาอีกแล้วหรือ” ใบหน้าของกู่จิ้งฉิวที่กำลังเผชิญหน้ากับเส้นหวายรั้วในยามนี้เต็มไปด้วยความรังเกียจ

รู้แต่แรกอยู่แล้วว่าเส้นหวายรั้วเป็นคนไร้ประโยชน์ ไม่เอาไหน เริ่มมาได้ดีแล้วแท้ๆ แต่กลับทำให้ตนเองเสื่อมเสีย เช่นนี้ ตอนนั้นก็เคยบอกแล้วว่า ไม่ว่าอย่างไรก็绝不会ให้กู่จิ้งเยว่แต่งงานกับเขา

ตอนนี้ได้แต่เสียใจแล้ว

แต่ถึงจะเสียใจก็ไร้ประโยชน์

ถึงอย่างไรก็ต้องคอยช่วยเหลือหาयरั่วอยู่ดี

“พี่รอง ข้าไม่ได้ดื่ม เพียงแต่เจอสหายในที่ทำงาน
เลยดื่มไปจอกเดียว” เส้นหาयरั่วพูดพลางเผยยกยืมมูมปาก
ในจังหวะที่สะอึก คอก็ยืดออกมาเล็กน้อย ทำให้คอเรียวระหง
เผยออกมาด้านนอกเสื้อ

รอยจุมพิตรอยใหญ่เผยสู่สายตาภูัจงชีวะ

นี่ต้องหวาดเสียวรุนแรงเพียงใดถึงได้มีรอยจุมพิตใหญ่
เพียงนี้ ภูัจงชีวะไม่มีทางทำเช่นนี้ได้ ลิ่นก็โดนตัดจนไม่เหลือแล้ว
จะทิ้งรอยไว้บนตัวคนได้อย่างไร

เช่นนั้นก็น่าคิดเหมือนกัน

“เมื่อคืนเจ้าไปค้างที่ใด” ภูัจงชีวะเอ่ยถาม

เส้นหาयरั่วสะอึก “ที่หอจู้ยชุนอย่างไรเล่า หนูมน้อย
ที่นั่นช่างขี้เล่นจริงๆ”

...หนูมน้อยหรือ ภูัจงชีวะคิดว่าตนเองหลุดไป
เหมือนเขาจะได้ยินคำพูดประหลาดๆ อันใดสักอย่าง นี่ถูกคน
เล่นไปสองทีก็จิตใจเสียแล้วหรือ

เขาผลักเส้นหวายรื้อออกด้วยความรังเกียจ แล้วโยนคนลงจากม้า “ใส่หัวกลับเรือนเจ้าไปเสีย แล้วดูแลภู่จึงเยวดี ๆ อย่าคิดว่านางเป็นไ้ ภูกรังแกแล้วจะมาฟ้องข้าไม่ได้ หากยังกล้าตามใจลูกสาวคนนั้นของเจ้าอีกละก็...”

“ไม่มีทาง ๆ จะกล้าได้อย่างไร ไม่กล้าแล้ว” เส้นหวายรื้อรินสุราเข้าปากหนึ่งคำ แล้วเดินโซซัดโซเซกลับไปทางเรือนของตน

เขารู้เรื่องของตนดี หวังหลินขึ้นครองราชย์แล้ว เขาก็ไม่มีโอกาสได้เลื่อนเป็นข้าราชการที่มีอำนาจอีกต่อไปแล้ว

ครึ่งก่อนชีวิตที่เหลืออยู่ทำได้เพียงล่องลอยไร้สติไปวัน ๆ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เช่นนั้นจึงหาวิธีทำให้ตัวเองไร้สติแบบสบาย ๆ สักหน่อย

ภู่จึงชีวิตกลับมาถึงจวนอ๋องจึง

เวรยามหน้าประตูรีบพูดขึ้นมาทันที “คุณชายรองพระชายากำลังรอท่านอยู่ ดูท่าทางเหมือนจะโกรธเล็กน้อย ท่านระวังด้วย”

กูจิ่งชีวพยักหน้า กล่าวขอบคุณแล้วเดินเข้าไปใน
โถงใหญ่

พระชายายังคงสวมชุดสีแดงสด นี่เป็นชุดที่มีเพียง
พระชายาเท่านั้นที่จะสามารถใส่ได้ นางให้ความสำคัญกับ
การเผยแพร่ของตนเองออกมาให้ผู้อื่นเห็นอยู่เสมอ บางที
อาจจะมีเพียงผู้มีตำแหน่งสูงที่ประพฤติไม่เหมาะสมถึงจะใส่ใจ
เรื่องพวกนี้

บนศีรษะของนางปักปิ่นระย้า ที่หูห้อยไข่มุก ทั้งดู
ประณีตงดงามล้ำค่า

“ถวายบังคมเสด็จแม่” กูจิ่งชีวเอ่ยทักทายตามกฎ ทันที
ที่เห็นชุดที่พระชายาสวมอยู่ ในหัวก็ผุดความคิดขึ้นมา
ของพวกนี้ หากเปลี่ยนเป็นเงินคงจะพอให้จิ่งเยว่ใช้ได้สามเดือน

บทที่ 615 ชะตาลิขิต

พระชายาเงยหน้าขึ้นมองกุ้จิงฉิวผาดหนึ่ง ส่วนเรื่องที่เขากำลังคิดอะไรอยู่ นางไม่รู้เลยแม้แต่หยก เพียงถามในสิ่งที่ใจสงสัยออกไปทันที “ได้ยินว่าวันนี้เจ้าพบดาวโชคร้ายนั้นแล้วหรือ”

“พี่ใหญ่เปลี่ยนแปลงไปมาก ดูอ่อนโยนกว่าเดิมมาก แต่ก็ไร้เยื่อใยขึ้นด้วย ขนาดเห็นกุ้จิงเยว่ยังไม่มีสีหน้าดี ๆ ให้นางสักริดเลยขอรับ” คำพูดของกุ้จิงฉิวแฝงไว้ด้วยความสงสัย

เรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวแตกต่างไปจากสิ่งอื่น

แม้ปากจะพูดว่าตัดสัมพันธ์ให้ขาดอย่างไรเยื่อใยไปแล้ว แต่ยากที่จะตัดให้ขาดจริงๆ

บางครั้งเพียงบีบน้ำตาไม่กี่หยด ทำให้น้อยอกน้อยใจ ร้องไห้สักหน่อยก็สามารถได้รับการอภัยได้

“เจ้าไปยุ่งกับกุ้จิงเยว่อีกแล้ว นางมีพี่ชายของตัวเอง ส่วนเจ้าไม่มีทั้งพี่ชายและน้องชายคอยช่วยสนับสนุน

อยากจะได้อะไรก็ต้องอาศัยตัวเอง ก่อนหน้านี้ อยากจะให้เจ้า
ได้รับตำแหน่งชื้อจื่อ ตอนนี้ฮ่งเต้เปลี่ยนเป็นคนที่มาจาก
บ้านนอก เจ้าคิดจะเป็นชื้อจื่อก็คยากกว่าเดิม ยามนี้ต้องทำตัว
ให้ดี พยายามช่วงชิงโอกาสที่จะได้เลื่อนขั้นทุกโอกาสให้ได้”

“ลูกทราบแล้ว” กุ๊จึงชีวิรู้สึกหงุดหงิดในใจอย่างยิ่ง

ตัวเขาเองมีความสามารถเพียงใด เขารู้แก่ใจดี คิดจะแย่ง
ตำแหน่งชื้อจื่อจากกุ๊จึงหยวน ไม่มีความเป็นไปได้เลยสักนิด
เหตุใดเสด็จแม่ถึงไม่ยอมรับความจริงเสียที

“หากเหนื่อยก็ไปพัก จริงสี ตอนนี้เกาอวินอาการ
ไม่ค่อยดี ผังองค์หญิงเซียนอวียังไม่มีข่าวคราวอะไรเลย เห็นที่
บ้านเราคงต้องได้บุตรชายคนโตจากอนุภรรยาออกมาก่อน
เช่นนั้นหรือ”

“นี่เป็นเรื่องของชะตาฟ้าลิขิตทั้งสิ้น เสด็จแม่อย่ากังวลไป
เลยขอรับ ลูกกับองค์หญิงไม่มีทางไว้वासนาต่อกันเป็นแน่”
ภายในน้ำเสียงของกุ๊จึงชีวิแฝงไว้ด้วยความเหน็ดเหนื่อย
อันหนักหน่วง

เขาจะบอกเสด็จแม่ได้อย่างไรว่า องค์หญิงเขียนอวีกับเขาไม่ได้มีความคืบหน้าจริงๆ เลยสักนิด

องค์หญิงไม่ยอมมีลูกกับเขา

ที่นางแต่งเข้ามาเพียงเพราะไม่ยอมแต่งกับคนอื่น

ส่วนบุรุษอย่างเขา จะคิดเช่นไร ทำเช่นไรก็แล้วแต่ขอเพียงไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับหอนางโลม ชอบพอกับคุณหนูบ้านใด อยากจะรับผู้ใดมาเป็นอนุภรรยา องค์หญิงเขียนอวีล้วนแต่ให้เกียรติเขาทั้งนั้น

ให้เขามีสาวน้อยใหญ่โอบซ้ายโอบขวาได้เต็มที่

“ลูกจะไปดูเกาอีวันสักหน่อย” กู้จิงชีพุดพลางเดินออกไป

พระชายาจ้องแผ่นหลังของกู้จิงชีพ มองบ่าวหญิงชราอื่นที่อยู่ข้างๆ “เจ้าว่า จิงชีพทำตัวห่างเหินกับข้าไปหรือไม่ ก่อนหน้านี้ไม่ใช่เช่นนั้น ในช่วงนี้ เขาราวกับถูกนางปีศาจกู้จิงเยว์ทำยาเสน่ห์ใส่ ต้องออกไปขลุกอยู่กับนั่งเด็กนั้นทุกวัน

หากทั้งสองไม่ใช่พี่น้องกัน สมองข้าคงจะคิดไปถึงเรื่องสกปรก
โสมมแล้ว”

“นายหญิงคิดมากไปแล้วเจ้าค่ะ ช่วงนี้นายน้อยคงจะ
เหนื่อยเกินไป นี่ก็เปลี่ยนรัชสมัยแล้ว ผู้ที่เป็นข้าราชการ
จะอยู่สุขสบายจริง ๆ ได้อย่างไร” บ่าวหญิงชราอินยามนี้
กลายเป็นหมั่มที่รู้ใจที่สุดที่คอยอยู่ข้างกายพระชายา

ไม่ว่าพระชายาจะมีเรื่องอันใดในใจ ก็มักจะมาปรึกษา
บ่าวหญิงชราอินก่อนเสมอ

บ่าวหญิงชราอินรู้สึกเป็นเกียรติและผลิตพลินกับ
การได้รับเกียรติอย่างยิ่ง

เพราะรู้ว่าหากเจ้านายท่านนี้ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่อง
ของชื้อจื่อและซ่งสือซู่ ทุกสิ่งก็จะราบรื่น

แต่หากเข้าไปยุ่งเกี่ยวแล้วละก็ บ่าวหญิงชราอินก็เคย
หักหลังพระชายามาหลายครั้งแล้ว หากจะทำอีกก็ล้วนแต่เป็น
เรื่องที่คล่องแคล่วชำนาญการอยู่แล้ว ไม่ต้องไปหาหนทางใหม่
ให้วุ่นวาย เพียงแต่นางก็อายุป็นนี้แล้ว พบเจอเรื่องฉาวโฉ่มา
ก็ไม่น้อย ระหว่างคุณชายรองกับคุณหนูจิ้งเยว่ ก็มีบางอย่าง

ที่ยากจะอธิบายให้ชัดเจนได้เหมือนกัน บ่าวหญิงชราอื่นคิดว่า
เรื่องนี้ดูเหมือนจะสามารถลองพูดๆ ขึ้นมาได้ตอนไปคุย
กับช่งสือซู

ช่งสือซูพบว่าคนบางคน เวลาที่ตั้งใจตามหา กลับยาก
ที่จะพบแม้แต่ร่องรอย

แต่หากไม่ได้สนใจ คนพวกนั้นก็จะมีผลมาให้เห็นอย่าง
ไม่จบไม่สิ้น

เบาะแสของศาลเจ้าห้าเซียนไม่มีหนทางจะตามเจอ
ได้เลย ออกไปตามหาจนทั่วมารอบหนึ่ง นางกียอมแพ้ ทั้งยัง
เริ่มคิดถึงเรื่องที่กุ้จิงหยวนเสนอ ใช้การแต่งงานมาหลอกล่อ
คนของศาลเจ้าห้าเซียน

คนพวกนั้นให้ความสำคัญกับกุ้จิงหยวนมากขนาดนั้น
จะต้องมีแผนการเป็นแน่ เพียงแต่ตอนนี้นางยังไม่รู้แน่ชัดว่า
คนลึกลับพวกนั้นต้องการสิ่งใดจากในตัวกุ้จิงหยวนกันแน่

เขาเองก็ไม่ได้มีน้ำศักดิ์สิทธิ์ในมืออย่างนาง น้ำศักดิ์สิทธิ์
มีพลังลึกลับไม่รู้จบ หากได้รับไป ไม่แน่อาจจะเกิดการ
เปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์ขึ้นมาก็ได้

เดี๋ยวก่อน...ทันไดนั่นเอง จู่ๆ ซ่งสี่ซึกก็นึกถึงตอนที่
องค์ชายรองเข้ามายึดบัลลังก์ ข้างกายพาคนของศาลเจ้า
ห้าเซียนมาด้วย คนพวกนั้นตอนที่เผชิญหน้ากับเสื่อขาว
มักจะลังเลที่จะลงมืออย่างโหดเหี้ยมเสมอ

ด้วยความพะวง ทำให้ัง้ดวิธีการออกมาใช้ได้ไม่เต็มที่

คนของศาลเจ้าห้าเซียนสนใจในเสื่อขาวเช่นนั้นหรือ
หากนางท่ายถุก ซ่งสี่ซึกคิดว่านางอาจจะไม่ต้องเอาตัวเอง
ไปเป็นเหยื่อล่อแล้ว

ส่วนเรื่องที่ว่าสนใจเสื่อขาวจริงหรือไม่ เพียงนางลองดู
ก็จะรู้

นางรีบเอาเสื่อขาวออกมาจากในมิติ กลางวันแสดๆ
ซีเสื่อขาวออกไปเดินในกลางตลาด

การกระทำเอิกเกริกเช่นนี้ ทำให้คนจำนวนไม่น้อย
ในตลาดตกใจกลัว แนนอนว่ามีบางส่วนของค่อนข้างใจกล้า
พอได้เห็นเสื่อขาวไม่เพียงแต่ไม่กลัว แต่ยังอยากจะเข้าแถว
รอลุ่มกันอีก

คนเหล่านี้ ต้องเป็นนักเรียนของกัวจื่อเจี้ยนแน่นอน

ตอนนั้น ช่งอวินฝึกวิชาอยู่ที่กัวจื่อเจี้ยน เสือขาวคอยเฝ้าตรงลาน ยามนั้นนักเรียนจำนวนไม่น้อยเกิดความโลภในตัวเสือขาว

ทุกเช้าตื่นมา สิ่งที่ทำเป็นครั้งแรกคือมารายงานตัว แล้วถือโอกาสเอื้อมไปลูบๆ คลำๆ เป็นการคลายความกดดันจากการเรียน และสงบสติอารมณ์ได้ คนเหล่านี้เห็นเสือขาวที่ไม่ได้เจอมานานระหว่างเดินบนถนน ย่อมไม่มีทางยับยั้งใจได้แน่นอน

เป็นเสือที่คุ้นเคยกันอยู่แล้วทั้งนั้น จะเหมือนคนธรรมดาทั่วไปได้อย่างไร จึงยื่นมือออกไปลูบเบาๆ ลูบเสร็จก็เดินจากไป

ช่งสือซู่เห็นแล้วก็หัวเราะเบาๆ แต่ก็ไม่ได้ไล่พวกเขาออกไป คนเราต้องมีความกล้าจึงจะดี จะได้มีคนเข้ามาหาเรื่องตีกันเล่น ขโมยเสือขาวไป

ช่งสือซู่เห็นเซี่ยงเจียงกำลังยุ่งวุ่นที่ตลาด เซี่ยงเจียงในยามนี้ไม่ได้เป็นคนไร้งานเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว พรรคพวก

เหล่านั่นของเขาล้วนแต่มีงานเป็นเรื่องเป็นราว คนที่ทำได้ดี
โดดเด่นกว่าผู้ใด ทั้งยังหาภรรยาได้แล้วอีกต่างหาก

เห็นช่งสือซู่ก็ได้แสดงท่าทางเป็นมิตรอย่างเป็นที่สุด

“แม่นางเหนียวหรือไม่ จะมากินสิ่งใดก่อนหรือไม่ แถ่นี้
มีร้านขายเกาลัดอยู่ รสชาติดีเนื้อเหนียวนุ่มอย่าบอกผู้ใดเชียว”
ระหว่างที่เซียงเจียงพุด บุรุษที่อยู่ด้านหลังก็วิ่งไปที่ร้าน
ขายเกาลัดแล้ว

ไม่นานนักก็กลับมาพร้อมกับเกาลัด

เกาลัดที่เพิ่งคั่วสุกใหม่ ๆ กำลังร้อน ๆ แกะออกมา
เนื้อข้างในเหนียวนุ่ม

ช่งสือซู่เหลือบไปมองอยู่หลายที แล้วก็ชิมไปสองสามลูก

อร่อยอย่างที่เขาเจียงพุดจริงๆ

บนโลกมีของอร่อยมากมายถึงเพียงนั้น ไม่มีทางที่คน
คนเดียวจะซื้อหาวิธีคั่วเกาลัดไป ผู้ใดคั่วได้อร่อยกว่า กิจการ
ของผู้นั้นก็ดีกว่า รายได้ก็จะสูงกว่าด้วยเช่นกัน

คนที่ค่อนข้างเลือกกินหน่อย สามารถแยกรสชาติของ
สิ่งเดียวกันในร้านสิบล้านออกได้

ดูเช่นนี้แล้ว เชียงเจียงก็นับว่ามีความสามารถอยู่ไม่น้อย

สายเลือดของท่านจึงอ่อนที่พิลึกคนผู้นั้นดีจริง ๆ
แม้บุตรชายจะกลายเป็นเพียงสามัญชนคนธรรมดาที่ว่างงาน
ก็ยังคงเป็นคนไร่กานที่ค่อนข้างเลือกกิน

“แม่นาง เหตุใดถึงมองข้าเช่นนี้”

เมื่อเชียงเจียงถูกช่งซือซูจ้องหลายที ก็อดคิดมากไม่ได้
ถึงกับขนาดสงสัยว่าคนตรงหน้าจะเกิดความรู้สึกดี ๆ กับเขา
หรือไม่

“มองเจ้าหน้าตาก็ไม่เลว ตั้งใจทำงาน ชีวิตย่อมดีขึ้น”
ตบป๋าเชียงเจียงเบา ๆ จากนั้นช่งซือซูก็ชี้เสื้อขาวตะลอนไป
ในตลาดต่อ พื้นที่ในเมืองหลวงไม่เล็ก ช่งซือซูเดินจนทั่วทั้ง
เมืองหลวงก็ใช้เวลาไปสามวันกว่าแล้ว

ในสามวันนี้ คนที่มาลုပ်เสื้อก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ
คนที่เดินอยู่ข้างทางไม่รู้สึกกลัวเสื้อขาวตัวใหญ่ยักษ์

เมื่อได้เห็นแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเด็กน้อยปีนขึ้นมabenหลังเสื้อ
เองด้วย

เด็กน้อยไม่ตระหนกไม่ตื่นกลัว พลัดตกลงมาจาก
หลังเสื้อก็ยังหัวเราะคิกคักอยู่ได้

เสื้อหมอบอยู่บนพื้นเริ่มจะลนลาน เดิมที่กำลังยืนอยู่
เพราะเป็นห่วงเด็กน้อยจะตกลงมา จึงทำได้เพียงหมอบลงไป
บนพื้น เช่นนี้เด็กน้อยจะปีนขึ้นปีนลงก็สะดวกกว่าเดิมยิ่งขึ้น

บทที่ 616 แพนตกเบ็ดล่อเหยื่อ

เป้าหมายในการออกมาคือสิ่งใด เสือขาวรู้อยู่แกลใจดี นั่นก็คือ ต้องการใช้เสือล่อเหยื่อ หวังว่าคนที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีพวกนั้น จะออกมาแย่งตัวมันไปสักครั้ง เช่นนี้มันก็จะทำงานสำเร็จแล้ว

เสือไม่สามารถทำร้ายผู้ที่ไม่ได้ทำผิด นี่คือขีดจำกัด ของพวกมัน ขอเพียงทนได้ ก็จะมีกระแสพลังหลังไหลเข้ามา ไม่ขาดสายให้ใช้ เสือขาวนั่งส่ายหางของตนเองไปมาด้วยความ เบื่อหน่าย เปลือกตาเปิดขึ้นเล็กน้อย พยายามมองหาช่งสีอูฐ

มันไม่ค่อยชอบอยู่กับเด็กสักเท่าใด

เด็กตัวเล็กๆ เเท่านี้ไม่อาจสร้างการบาดเจ็บให้กับมันได้ ขว้างหินใส่ ดึงหาง ยื่นมือมาลูบหู ไม่เจ็บไม่คัน แล้วเด็กเหล่านี้ ยังจับปากของมันเปิดกว้าง แล้วยัดคีรีชะเล็ก ๆ ของตนเอง เข้ามาในปากมันอีก

เจ้าเสือได้แต่ตะลึงงัน

เด็กพวกนี้ช่างกล้าจริงๆ ทำให้ตัวมันไม่กล้าขยับ

ช่งสี่ซุเหลือบมองผาดหนึ่ง รู้ว่าขึ้นอยู่ต่อไปเจ้าเสื่อ
คงต้องหมดอาลัยตายอยากไปก่อนแน่ๆ จึงพาเสื่อไปจากที่เดิม

กลับถึงบ้าน เหลียงไทเฮากำลังเดินตามหลังหญิงชราจง
ในมือถือเมล็ดผักเอาไว้จำนวนหนึ่ง หญิงชราจงขุดหลุม
นางหว่านเมล็ดลงไปหนึ่งเมล็ด ทั้งสองคนทำงานเข้าหากัน
อย่างดี

เมื่อเห็นช่งสี่ซุกลับมา เหลียงไทเฮาก็หยิบเมล็ดถั่ว
ออกมาหนึ่งกำมือ แล้ววางลงในมือของช่งสี่ซุ ก่อนจะคลี่ยืม
ทำทางเชื่อฟังว่าง่ายให้กับช่งสี่ซุ จากนั้นก็กลับไปอยู่ด้านหลัง
บ้างอีกครั้ง นางสนใจในการเพาะปลูกเป็นอย่างยิ่ง

แล้วก็สนใจในตัวเจ้าเสื่อด้วย หลังจากหว่านเมล็ดเสร็จ
ก็หยิบหวีมาหวีขนให้เสื่อขาว นางหวีย่างระมัดระวัง
ส่วนเจ้าเสื่อขาวก็หลับตาพริ้มด้วยความเคลิบเคลิ้ม

เพียงมองเหลียงไทเฮา ก็สัมผัสได้ถึงช่วงเวลาที่ยาบ
สงบ

วันเวลาเหล่านี้ดูเหมือนจะดีไม่น้อย

ซ่งสือซุเห็นว่าในเรือนมีคนน้อยลง จึงเอ่ยถาม “ซ่งอวิน ล่ะ”

“กำลังไปช่วยงานฉีเหวินเจิงอยู่ทางโน้น ตอนนี้ ได้ตำแหน่งจีวี่ฉีแล้ว” กุ่จิ้งหยวนเอ่ย แม้เขาจะไม่ทำอันใด แต่ทุกคนในเรือนทำ แต่ละวันออกจากบ้านก็ยาม กลับมาเมื่อใด เขารู้ดีทุกอย่าง

ซ่งสือซุพยักหน้า หนุ่มน้อยติดตามห้อยสอยฉีเหวินเจิง ไป ไม่มีทางลำบาก

ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงร้องของนกขมิ้นดังมาจากด้านนอก เพียงแต่เสียงร้องนั้นฟังดูรันทดอดสู ไม่เหมือนกับเสียงที่ นกขมิ้นควรจะมี ทันทีที่คนในเรือนได้ยินเสียง ทุกสายตาก็พลัน มองนอกประตูใหญ่

แน่นอนว่าซ่งสือซุย่อมรู้ดีว่าเกิดสิ่งใดขึ้น ลูกขึ้นเดิน ออกไป เห็นบ่าวหญิงชราอื่นยืนอยู่ด้านนอก บ่าวหญิงชราอื่น มองซ้ายมองขวา ทำทางดูเลิกลักมีพิรุณเช่นนี้เพียงพอที่จะทำให้ รู้ว่านางมีเรื่องอยากพูด นางดึงมือของซ่งสือซุ พลังซุบซิบ เสียงเบา “แม่นาง เมื่อวานบ่าวเห็นคุณหนูกุ่จิ้งเยว่กลับจวนไป

คงจะโดนคุณชายเส้นทำร้ายอีกแล้ว คุณางชุบโถมยิ่งนัก เดิมทีก็ไม่ได้มีเรื่องอันใดหรอก แต่กลางดึกทันใดนั้นฝนก็ตกลงมา บ่าวนึกถึงกล้วยไม้ที่พระชายาปลูกขึ้นมาได้ไม่นาน ตั้งใจจะไปย้ายที่กล้วยไม้สักหน่อย ท่านเดาสีว่าบ่าวเห็นอันใด”

โดยทั่วไปฝนในช่วงฤดูใบไม้ผลิมักตกไม่หนักมาก ดอกกล้วยไม้โดนฝนสาดบ้างเล็กน้อยก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใด

ในใจช่งสือชู้คิดเช่นนี้ แต่ก็ไม่ได้ขัดบ่าวหญิงชราอื่น

“บ่าวเห็นคุณชายรองกอดคุณหนูจู่จิงเยว่ แล้วจูบริมฝีปาก สวรรค์!” บ่าวหญิงชราอื่นพูดจบยังทำท่าตัวสั่นขนลุกชู

ในตระกูลใหญ่มีเรื่องสกปรกโสมมอยู่มากมาย อย่างเช่น น้องเขยกับพี่สะใภ้มีอันใดกัน พ่อตาแอบมีสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ แม่ยายพาลูกเขยไปเที่ยวเล่น เรื่องมั่วสุมเสื่อมโทรมพวกนี้เกิดขึ้นในครอบครัวเป็นจำนวนไม่น้อย

แต่สำหรับพี่ชายกับน้องสาวแท้ๆ นั้นยังคงมีน้อยมาก

หากเรื่องนี้แพร่ออกไป จะต้องกลายเป็นเรื่องน่าขัน น่าอับอายเป็นแน่

“ไม่ต้องไปสนใจ ทำเป็นไม่รู้ไป” ซ่งสือชุกมือขึ้นมา
ลูบขนแขนตัวเองที่ลุกชัน

พี่น้องคู่นี้กล้าบ้าบิ่นจริง ๆ เล่นหวาดเสียวเหลือเกิน
ไม่น่าละทั้งสองผู้ันถึงได้ตัวติดกันอยู่ตลอด ช่าง...

“บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ สายมากแล้ว บ่าวต้องกลับไป
ก่อน” บ่าวหญิงซราอันพูดจบก็เดินย่องกลับไปท่จวนอ่องจิ่ง

คำพูดที่พูดออกมาทั้งหมดเมื่อครู่นี้ ลืมทิ้งไปเสียในยามนี้
เรื่องบางเรื่องสามารถพูดไปเรื่อยเปื่อยได้ แต่บางเรื่องก็พูด
ไม่ได้

อย่างเรื่องที่เห็นวันนี้ หากพูดกับพระชายาละก็ เต๋าว่า
นางคงจะไม่ได้เห็นแม้แต่แสงตะวันของวันพรุ่งนี้อีก พระชายา
มีแต่จะระวังตัว หาวิธีการกำจัดกู่จิ้งเยว่ ส่วนคุณชายรอง
แน่นอนว่าไม่ทางแปดเปื้อนกับเรื่องโสมมอย่างที่คุณชายหรือ
ซื่อจื่อเต้จะต้องไม่ได้แม้แต่หย่อยอย่างแน่นอน

คนที่สมควรตายมีแต่บ่าวซราที่เป็นคนเจอเรื่องฉาว
เรื่องนี้อ่างนาง และยังมีคุณหนูกู่จิ้งเยว่ที่เป็นไปผู้ันอีก

จัดการคนที่พูดได้ทั้งไป อย่างน้อยๆ ก็ต้องเหลือร่องรอย
บางอย่าง แต่หากฆ่าคนไปคนหนึ่งตายแล้วละก็ นั่นเป็นเรื่องที่
ง่ายอย่างยิ่ง

อยากมีชีวิตอยู่ให้นาน เช่นนั้นก็จำเป็นจะต้องรู้ว่าตนเอง
เป็นผู้ใด ผู้ใดคือเจ้านาย ผู้ใดสามารถจริงใจด้วยได้ เจอเรื่อง
อันใด ผู้ใดที่สามารถไปรายงานด้วยได้ หากเรื่องเหล่านี้
ยังแยกแยะไม่ได้ เช่นนั้นก็อยู่ห่างจากความตายไม่ไกลแล้ว

อยากจะใช้ชีวิตอยู่ในยุคสมัยนี้ให้ดีต่อไปตลอดไม่ใช่
เรื่องง่าย แต่หากอยากตายละก็

ถือเป็นเรื่องง่ายนิดเดียว

ช่วงสี่ซีกกลับเข้าไปในเรือน สบเข้ากับสายตาของ
กู่จิ้งหยวน เพียงแต่ส่ายหน้าเบาๆ กู่จิ้งหยวนหุบตาแหลมคม
คำพูดที่บ่าวหญิงชราอื่นพูดหน้าประตู เขาย่อมได้ยิน

นางเองก็อยากรู้ว่าเขาคิดเช่นไร

เรื่องประหลาดเช่นนี้หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นที่เป็นคนทำ
อย่างเช่น คนบ้าอย่างจินอันอ่อง บางทีนางอาจรู้สึกว่าเป็นเรื่อง
ปกติที่ควรจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้วก็ได้

ถึงอย่างไรความคิดของคนบ้า คนปกติก็ไม่สามารถ
เข้าใจได้อยู่แล้ว

แต่กุ๊จิงซิว คุณชายที่มีภาพลักษณ์อ่อนโยนสุภาพ
อาศัยเพียงบุคลิกเช่นนี้ก็สามารถดึงดูดคนที่มีอุดมการณ์
เดียวกันได้ไม่น้อย

ตอนนี้คนผู้นี้กลับกลายบ้าบิ่นเช่นนี้ แม้แต่ห้องสาว
ที่คลานตามกันมาก็ยังกล้าตะต๋อง แนนอนว่าซ่งสี่ซู่รู้อยู่แล้ว
ว่ากุ๊จิงซิวไม่ใช่บุตรชายของพระชายา แต่กุ๊จิงซิวเองไม่รู้
เรื่องนี้

ในสถานการณ์เช่นนี้ กลับทำกุ๊จิงเยว่ท้องโต

มันช่าง...

บ้าบิ่น!

ไม่สามารถถูกผู้ใดได้เลยจริง ๆ คนเราหากบ้าบิ่น
ขึ้นมาแล้ว ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำได้หมด

“เจ้าไม่มีความคิดเห็นอันใดหรือ” ช่งสือชวย่อตัวลง
ข้างกายกู่จิ้งหยวน อยากจะรู้ว่าคนที่สูญเสียความทรงจำ
จะมีทำทุกอย่างที่ต่อหน้านางสาวแท้ๆ ของตัวเอง

กู่จิ้งหยวนเงยหน้าขึ้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ทุกคนล้วนแต่ต้องรับผิดชอบการกระทำของตนเอง
ไม่ใช่เด็ก ๆ กันแล้ว เหตุใดต้องมีความคิดเห็นด้วย อีกอย่าง
เด็กผู้นั้นก็ไม่ใช่ลูกของข้า” คำพูดเย็นชาของกู่จิ้งหยวนแฝงไว้
ด้วยความเฉยเมย

เขาที่สูญเสียความทรงจำไป ดูเหมือนจะไม่ได้รู้สึกว่
ครอบครัวและสายเลือดสำคัญถึงเพียงนั้น

ช่งสือชูปินิจมองกู่จิ้งหยวน กู่จิ้งหยวนเห็นสายตา
ของนาง จึงพูดขึ้น “ข้าเคยเจอกู่จิ้งเยว่กับกู่จิ้งชิวแล้ว เป็นคนที่
ไร้มารยาทมาก ทั้งยังไม่รู้จักใส่ใจผู้อื่น”

น้ำเสียงของก๊วยจิ้งหยวนนิ่งเรียบ เขาพูดต่อ “ไม่ได้มีความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมอันใดเลย ยิ่งไปกว่านั้นยังรู้สึกเหินห่าง คิดว่าคงไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ดีอันใดต่อกันนัก ตอนนี้ข้ายังเอาตัวเองไม่รอด พวกเขาจะเป็นเช่นไร เกี่ยวอันใดกับข้าด้วย”

ในเมื่อในใจไม่ได้มีความรู้สึกที่อยากเข้าหาใกล้ชิดเลยสักนิด นั้นจะต้องเป็นคนที่ไม่คู่ควรแน่นอน

อย่างเช่นตอนที่กลับบ้านมาไม่นาน เสียวยามที่เห็นซ่งอวิน แม่เด็กน้อยจะเฉยชากับเขาเหมือนกัน ทว่าเขาสามารถสัมผัสได้ถึงความใกล้ชิดทางสายเลือด ทันทีที่เห็นก็รู้สึกชอบ อยากจะพาเด็กคนนี้ออกไปเดินเล่น

ให้ทุกคนได้รู้ว่าเขาเป็นคนที่มียุทธชายแล้ว

ความรู้สึกอยากจะทำอะไรตอนนี้ประหลาดมาก แต่ยับยั้งไว้ไม่ได้ ที่แท้เขาเองก็เป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง มีบางเรื่องที่เป็นเหมือนกับนกยูง ชอบรำแพนอวดความงาม

“เจ้ายังรู้จักข้าไม่พอ เช่นนี้ไม่ดี ต่อไปพวกเราต้องทำความรู้จักกันให้มากขึ้น” ก๊วยจิ้งหยวนเอ่ย

ช่วงสี่ชุลีกรี้ว นางรู้สึกรว่ตนถูกรู้จ้งหยวนคิตบักขี้
เสียแล้ว แต่มาคิดๆ ดูให้ดี ดูเหมือนนางเองก็ไม่ได้มีสิ่งใด
นำคิตบักขี้ตรงที่ใด

ไม่รู้จักเซ่นนั้นหรือ

จะเป็นไปได้อย่างไร

เพียงแต่คนทีรู้จักดีเพียงใด ยามทีได้พบเจอเรื่อง
บางอย่าง ต่างต้องรวนกันทั้งนั้น รู้จักไม่ได้หมายความว่า
จะเป็นเหมือนพยาธิในท้อง เพราะมีบางคนยังไม่เข้าใจตัวเอง
เสียด้วยซ้ำไป

บทที่ 617 กระทบกระเทือนครรภ์

“เจ้าอยู่ที่เรือนนี้แหละ” ระหว่างที่พูด ช่งสือซุก็ทำท่าจะออกไปข้างนอกอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้พาเจ้าเสื่อขาวไปด้วย

นางอยากไปสืบเสาะว่าในตลาดมีคนทำทางประหลาดๆ ปรากฏตัวบ้างหรือไม่ หากคนของศาลเจ้าห้าเซียนสนใจในเสื่อขาวจริง ตอนนี้น่าจะมีการเคลื่อนไหวบ้างแล้ว

ทว่า ช่งสือซุก็ต้องกลับมามือเปล่า

ข่าวบางเรื่อง ใช้นางไปสอบถามก็จะสืบหาเจอได้

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ก็เห็นเจ้าเสื่อขาวนอนอยู่บนพื้น ในมือของเหลียงไทเฮาถือหวี ค่อยๆ หวีที่ละนิดๆ หวีไปหวีมาก็ผล็อยกลับไปในท่าที่กอดเสื่อเอาไว้

กล้านอนกับเสื่อ! แม้จะเป็นเด็กน้อยไม่รู้ประสีประสา ก็ไม่กล้าทำเช่นนี้ คงจะมีเพียงเหลียงไทเฮาเท่านั้น

แม้จะเป็นไทเฮาแล้ว แต่พื้นฐานร่างกายค่อนข้างดี
สิ่งที่กินเข้าไปตอนอยู่ในเรือน ก็จะไม่ส่งผลตกปรกในร่างกาย
ออกมาได้อย่างง่ายดาย ประกอบกับชีวิตความเป็นอยู่ในเรือน
ที่ทำให้รู้สึกสบายใจ ได้วิ่งเล่นกับซ่งอวินและเสี่ยวฟุ้งทุกวัน

แม้ร่างกายจะมีเด็ก ๆ คอยซึ้นนินทานาง แต่คนที่สติ
ไม่สมประกอบนั้น ขอเพียงไม่ทำร้ายนาง เพียงนินทาถอนขอด
ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอันใดเลยสักนิด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ใบหน้าก็ยังดูนุ่มนวลเปล่งปลั่งขึ้นเรื่อย ๆ
แม้จะมีผมหงอกที่เกิดจากความเครียด แต่ก็ยังให้ความรู้สึกว่
นางปลงได้ ปล่อยวางได้

ซ่งซือชู่ในยามนี้รู้สึกว่า หัวหลินหน้าตาคล้ายกับฮ่องเต้
องค์ก่อนช่วงเป็นเรื่องน่าเสียดายนัก หากหน้าตาคล้ายกับ
เหลียงไทเฮากว่าหนอยละก็ เช่นนั้นคงจะดูงดงามยิ่งกว่านี้
อย่างแน่นอน

หมอสวีเดินมาจากบ้านฝั่งตรงข้าม พกถุงเข็มและ
กล่องยาติดตัวมาด้วย เห็นเหลียงไทเฮาที่หลับสนิทอยู่ข้างกาย

เสือกก็ล้งเลอยู่เล็กน้อย จับมือขึ้นมาตรวจจับชีพจรก่อนจะ
พยักหน้าเบาๆ

“ฟื้นฟูดีมาก หากไม่ได้รับการกระตุ้น เป็นเช่นนี้ต่อไป
วันข้างหน้าก็คงไม่มีความเปลี่ยนแปลงอะไร แม้จะมีจิตใจ
เป็นเด็ก แต่สามารถรักษาความตั้งใจแรกเริ่มในวัยเท่านี้ได้
นับว่าเป็นเรื่องไม่ง่ายแล้ว” หมอสวีไม่ได้รู้สึกว่าการที่สติไม่ดี
เป็นเรื่องแย่

มีเพียงเด็กน้อยที่จะรู้สึกเปี่ยมไปด้วยความหวังต่อโลก
ใบนี้ ถึงจะรู้สึกว่าโลกใบนี้สะอาดบริสุทธิ์ การรับรู้เช่นนี้ไม่ได้
มีอะไรเสียหาย

มีความสุข เต็มไปด้วยพลังบวกในทุกๆ วัน

นี่เป็นความโชคดีที่ใครๆ ก็ล้วนแต่อิจฉา

ซ่งซือซูพยักหน้า

สถานการณ์เช่นนี้เหมาะที่จะใช้กับคนที่มีกินมีใช้
ไม่มีเรื่องการกินอยู่ให้ต้องกังวล หากยากจน ที่บ้านไม่มีแม่แต่

ของที่สามารถทำให้อึดท้องได้ แล้วยังมีคนที่ไม่รู้ความเลวอีกคน
เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก

แต่หากเป็นเหลียงไทเฮากลับเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

หมอสวีถือกล่องยา ระหว่างนั้นก็เหลือบมองไปในครัว
ผาดหนึ่ง ที่เขามาในช่วงพลบค่ำเช่นนี้ เพราะตั้งใจจะมา
ฝากท้องกับที่นี่ ไม่ได้กินอาหารที่นั่นหลายวัน ร่างกายพลันรู้สึก
แปลกๆ

เร็วแรงความกระปรี้กระเปร่าไม่เพียงพอ

แน่นอน ว่าหมอสวีไม่มีทางยอมรับว่าตนเองเห็นแก่กิน

ไม่ได้กินอย่างหน้าใจ เร็วแรงความกระปรี้กระเปร่า
ย่อมไม่ดีเป็นธรรมดา

อีกด้าน เส้นหวายรั้วควานหาเงินจากตัวกุ๊กจิ้งเยว่ได้
ก็ออกไปข้างนอก

ระหว่างนั้นก็จ้องรอยแดงที่คอของกุ๊กจิ้งเยว่ แล้วหัวเราะ
เยาะออกมา เรื่องบางเรื่องเขารู้อยู่เต็มอก เพียงแต่คร้าน
จะหาเรื่องก็เท่านั้น

ลูกนอกคอกในท้องของกู้จิงเยว่ หากเกิดออกมาได้ ก็จะเป็นการดีที่สุด เช่นนี้แล้ว เขาก็จะมีแหล่งทำเงินได้ไม่สิ้นสุด คิดๆ ดูแล้วพ่อแท้ๆ ของก๊อหนี่เอ๋อในท้องของกู้จิงเยว่ผู้นั้น ก็คงไม่อยากให้เรื่องนี้ถูกเปิดเผยออกมาเช่นกัน

เส้นหวายรัวเป็นคนฉลาด

ในใจเขารู้แจ่มชัด ว่าที่หวังหลินขึ้นครองราชย์แล้วแต่ยังไม่จัดการเขา ไม่ใช่เพราะไม่ถือสาเอาความผู้น้อย หรือเพราะชื่นชมในความสามารถของเขา แต่เป็นเพราะภารกิจของบ้านเมืองกำลังยุ่งวุ่นวาย ไม่มีเวลามาจัดการเขาต่างหาก

หากวันข้างหน้าแก้ไขปัญหาใหญ่ได้แล้ว บ้านเมืองมั่งคั่ง ร่ำรวยแล้ว

ยามนั้นก็จะเริ่มจัดการกับบางสิ่งที่ยังเฝ้ามิชอบ หรือพวกไม่มีอนาคต และไม่ค่อยมีความสามารถใช้การไม่ได้

ถึงเวลานั้นเขาคงหนีไม่พ้นด้วยเช่นกัน

อยู่ในเมืองหลวง หากไม่มีอำนาจก็ไม่มีทางใช้ชีวิตต่อไป
ได้

แต่หากเขามีบุตรในท้องของกู่จิ้งเยว่คนนี้ เช่นนั้นแล้ว กู่จิ้งชีวจะไม่ช่วยเหลือเขาได้อีกหรือ

ต่อให้ยามนั้นเขาไม่มีความสามารถพอที่จะได้เป็น ขุนนางในราชสำนัก ก็ยังสามารถเดินตามเส้นทางของกู่จิ้งชีว ลงไปเป็นเจ้าพ่อท้องถิ่น

หลังจากได้เงินแล้วก็หันไปมองกู่จิ้งเยว่ที่ร้องไห้จน ตาแดงก่ำ ยื่นมือออกไปเช็ดน้ำตาให้นาง “ไม่ต้องร้องไห้แล้ว กลับมาข้าจะเอาที่มัดแก้มาให้ เจ้าบอกว่าหรุฮวากับชื้ออวี ไม่ได้เรื่อง ใช้งานไม่ได้ ทั้งยังเกะกะขวางทางอีกไม่ใช่หรือ พรุ่งนี้ข้าจะไล่พวกนางออกไปเลย แล้วเปลี่ยนสาวใช้คนใหม่ ให้เจ้า ข้าเอาเงินไป ไม่ใช่เพื่อความสุขของตัวเอง แต่ต่อไป เจ้าคลอดบุตรแล้ว จำเป็นต้องมีคนปรนนิบัติดูแลต่างหาก”

คำพูดของเส้นหวายร่ำพลอกกู่จิ้งเยว่ได้อย่างสนิทใจ

กู่จิ้งเยว่มองเส้นหวายร่ำจากไป

ส่วนเส้นร่ำเหยียนที่ไม่ถูกกับกู่จิ้งเยว่ก็ยื่นมองแผ่นหลัง ของเส้นหวายร่ำค่อยๆ จากไปเช่นกัน สายตาของนางไปหยุด อยู่บนท้องของกู่จิ้งเยว่ ลุงบ้าน้าอาข้างบ้านล้วนแต่พูดกันว่า

หากเด็กคนนี้เกิดออกมา ต่อไปนางก็จะไม่ได้อยู่อย่างมีความสุข
อีก

นางควรจะทำเช่นไรดี

หรือว่าควรจะ...

เส้นร้วเหยียนใช้ความคิด

สภาพแวดล้อมที่ซับซ้อนวุ่นวายทำให้เด็กที่อายุไม่มาก
คนหนึ่งเติบโตอย่างรวดเร็ว

กู่จิ้งเยว่สบตา กับเส้นร้วเหยียน พลันตัวสั่นขนลุกชู
ไปเล็กน้อย ก้าวเท้าไม่มั่นคงสั่นล้มลงไปที่พื้น ทันใดนั้นเอง
ก็ส่งเสียงร้องโอดครวญออกมาด้วยความเจ็บปวด

ในเรือนที่กว้างใหญ่มองไม่เห็นผู้ใด

สายตากู่จิ้งเยว่ไปหยุดอยู่บนตัวเส้นร้วเหยียน ริมฝีปาก
ขยับเบาๆ ส่งเสียงอื้อออกมา “หมอ ไปตามหมอ!”

ใบหน้าของนางซีตเผือด ขยับตัวไปไหนไม่ได้

เส้นร้วเหยียนไม่ได้ยินเสียงของกู่จิ้งเยว่ เห็นเพียงปากของนางที่อ้าๆ หุบๆ แต่เจอเรื่องเช่นนี้ นางรู้ว่าควรจะต้องไปตามหมอ ทว่านางไม่ได้อยากไป ครั้นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก็หันหลังวิ่งออกไป หัวใจของนางเต้นตึกตัก นางไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น สตรีผู้นั้นก็ล้มไปเอง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนาง

หุฮว้าชื่ออวีที่อยู่ในเรือนได้ยินเสียงดังขึ้นด้านนอก ก็ฉีกประตูเดินออกมา

เห็นสภาพน่าอดสูของกู่จิ้งเยว่ จึงรีบส่งไปที่โรงหมอ

ทว่า...

คนที่โรงหมอมองดูนางเพียงแวบเดียว ก็พูดออกมาทันที “เกรงว่าจะรักษาเด็กไว้ไม่ได้ หากอยากเก็บเอาไว้ จะต้องไปหย่างเซิงถั่ง เพียงแต่น่าเสียดาย...”

หย่างเซิงถั่งปิดไปตั้งแต่ก่อนเกิดโรคระบาดแล้ว

คนสมัยนี้เพียงปวดหัวตัวร้อน ก็อยากจะไปรักษาที่หย่างเซิงถั่งกันหมด

กู่จิ้งเยว่ยื่นมือออกไปจับข้อมือของหุฮัว นางรู้ว่า
หย่างเซิงถึงเป็นของช่งสี่ซู่ สตรีนางนั้นประหลาดคนยิ่งนัก
หากไม่ใช่เพราะเส้นหวายร้วเตาออกแล้วหลุดพุดออกมา
โดยไม่ได้ตั้งใจ นางก็คงไม่รู้

แต่ถึงจะรู้แล้ว ก็ยังอยากรักษาลูกไว้ให้ได้

นางจ้องหุฮัว นัยน์ตาแฝงไว้ความขมขู่

จากดวงตาคู่นั้น หุฮัวรู้สึกได้ว่า หากรักษาเด็กไว้ไม่ได้
นางเองก็ต้องตายด้วยเช่นกัน

หุฮัวไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องแบกนางไปที่เรือน
ของช่งสี่ซู่

ประจวบเหมาะที่หมอสวีกับช่งสี่ซู่ต่างก็อยู่บ้านพอดี

ยามที่ช่งสี่ซู่เห็นกู่จิ้งเยว่ สายตาพลันฉายประกาย
แววเกลียดชัง “นางเป็นอันใด” ช่งสี่ซู่ถามหุฮัว

หุฮัวอธิบายเรื่องราวพอสังเขป ช่งสี่ซู่ก็ส่งเสียง
หัวเราะเยาะออกมาเบา ๆ รู้สึกเพียงว่ากู่จิ้งเยว่สำคัญตนเอง
มากเกินไป

ทันทีที่สบเข้ากับสายตาเยือกเย็นของช่งซือซู กุ่จิงเยว่
ก็รู้สึกสลดใจ น้ำตาไหลพรากออกมา นางอยากจะเป็นมารดาคน
จริงๆ

แต่รู้สึกว่าร่างกายค่อยๆ เบาลงเรื่อยๆ สายตาก็มเริ่ม
พร่าเลือน นางรู้สึกร้าวกับกำลังจะตายแล้ว

“ลูก!” จู่ๆ เหลียงไท่เฮาก็ตื่นขึ้นมากะทันหัน จ้องท้อง
โตๆ ของกุ่จิงเยว่ ยื่นมือออกไปลูบด้วยความสั่นระรัว

ช่งซือซูรีบเข้าไปขวางนางเอาไว้

ท้องของสตรีที่กำลังจะแท้งห้ามจับมั่วซั่ว ผู้ใดจับแล้ว
ก็จะพบเจอกับความชวย นางจึงทรูฮวาตาเซมิ่งไปที่หนึ่ง
ทรูฮวาตะลิ่งงั้น เข้าใจความหมายของสายตาของช่งซือซูทันที
จึงแบกกุ่จิงเยว่ขึ้นมาแล้วกำลังเตรียมจะจากไป

บทที่ 618 คำขอร้องจากเหลียงไทเฮา

แท้งก็แท้งไป เด็กไม่อยู่แล้ว นั่นก็เพราะคนผู้นั้นไม่มีวาสนาที่จะได้เป็นมารดาคน

ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับคนอื่น

ถึงอย่างไร การมีทักษะทางการแพทย์ก็ไม่ได้หมายความว่า จะรักษาผู้ใดก็ได้

หมอก็เป็นคนเหมือนกัน แม้จะทำร้ายคนตามอำเภอใจไม่ได้ แต่ก็ไม่ควรลากปัญหาเข้ามาหาตัวเอง

ทว่าเหลียงไทเฮาก็คุ้มคลั่งขึ้นมากะทันหัน พละกำลังก็เพิ่มขึ้นจนเร็วแรงเยอะกว่าช่งสี่ชูเสียอีก ดิ้นหลุดจากการรัดของช่งสี่ชู แล้วไปขวางหน้าประตู จ้องท้องของกุ๊กจิ้งเยว่ พลังลูปท้องตนเอง “ลูก นั่นคือลูกของข้า ช่วยลูกข้าด้วย”

นางพุดพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากออกมาแทบเป็นสายเลือด

หมอสวีดวงตาเบิกกว้าง รีบขวางหูขวาไว้ แล้ววางตัวนางลงบนเตียง

“นางหนู เจ้าจะต้องมีหนทางเป็นแน่ รีบไปช่วยนางโอกาสเช่นนี้ไม่ได้มีง่าย ๆ คนก็ถูกกระตุ้นแล้ว” หมอสวียังไม่ทันพูดจบ ช่งสือซู่ก็เริ่มลงมือแล้ว

แต่นางจะไม่เข้าใจความหมายที่หมอสวีพูด แต่หมอสวีไม่มีทางทำร้ายนาง ไม่มีทางบังคับนาง

ในเมื่อเขาแนะนำเช่นนี้ แน่นอนว่าต้องมีข้อดีมากกว่าข้อเสียสำหรับนาง

หรืออาจจะมีแต่ข้อดีไม่มีข้อเสียเลยเสียด้วยซ้ำ

นำตัวนางเข้าไปในห้องผ่าตัด หลังจากฝังเข็มลงไปสองสามเข็ม ก็จึ้งเยว่ก็หมดสติไป

ช่งสือซู่เริ่มยุ่งวุ่นกับการรักษา ได้รับการกระทบกระเทือนจนทำให้เสี่ยงต่อการแท้ง สถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้จัดการได้ง่าย ๆ ต้องใช้มือновดให้คนท้องรู้สึกผ่อนคลายก่อน จากนั้นถึงจะใช้วิธีฝังเข็มยื้อชีวิตเด็กในครรภ์ไว้

หลังจากนี้ถึงจะใช้น้ำศักดิ์สิทธิ์เคียวยา

ซึ่งสื่อชู่ใส่ยาลงไปในห้องของกู่จิ้งเยว่ จากนั้นก็ใช้กำลังภายในกระตุ้นฤทธิ์ของยา ความเหน็ดเหนื่อยทั้งหมดนี้ทำให้เสียผ้านางเป่ยกโซกไปด้วยเหวี่ยง

เมื่อเดินออกมาจากห้อง ก็เห็นคนที่รออยู่ด้านนอก พยักหน้าให้ “ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว แต่ว่าหลังจากนี้จะค่อนข้างอ่อนแอหน่อย ตอนคลอดบุตรก็จะต้องยิ่งยากลำบากกว่าเดิม แต่ถึงอย่างไร ก็ดีว่าต้องเสียเด็กไป”

พูดจบ ก็หันไปมองทางหมอสวี

หมอสวีพยักหน้า เขาจูงมือเหลียงไทเฮาเข้ามา เหลียงไทเฮาหัวเราะชอบใจ “รักษาลูกไว้ได้แล้ว ไม่ได้ตาย ยังไม่ตาย ลูกของข้ายังไม่ตาย ดีแล้ว ฮี” พูดจบก็นั่งยองๆ ลงตรงช่องประตู มองเข้าไปในห้องผ่าตัด

สายตามองเข้าไปเงียบๆ

ราวกับว่าบนโลกใบนี้มีเพียงห้องที่อยู่บนเตียงคนป่วยนั้น
ห้องเดียว

“เกิดสิ่งใดขึ้น” ซ่งสือซูหันไปถามหมอสวี

“ตอนนั้น สาเหตุที่เหลียงไทเฮาเสียดสีเช่นนี้ เป็นเพราะได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจที่รุนแรงเกินไป เมื่อครูที่แม่นางผู้นั้นเกือบจะแท้ง เป็นการกระตุ้นความทรงจำในช่วงแรกของนาง หากแม่นางผู้นั้นกลับมาแข็งแรง ทั้งยังคลอดบุตรได้อย่างปลอดภัยราบรื่น ให้เหลียงไทเฮาได้เห็นเด็กเกิดออกมา นางอาจจะผลักรื่องสะเทือนใจที่ผ่านมามาเหล่านี้ออกมาก็ได้”

ระหว่างที่พูด หมอสวีเองก็ไม่ค่อยมั่นใจเท่าใดนัก

แต่เรื่องราวก็แปลกประหลาดและบังเอิญขนาดนี้แหละ

“เช่นนั้น พวกเรายังต้องรักษาสิ่งนี้ไว้หรือ” ซ่งสือซูชี้ไปที่คนข้างใน

ปัญหานี้ค่อนข้างยากสำหรับนาง

แม้ตอนนี้ซ่งอวินจะไม่ใช่ไรแล้ว ยังคงกระโดดโลดเต้นได้อย่างสนุกสนาน แต่เรื่องที่เด็กน้อยต้องเจอในตอนนั้นทำให้นางไม่อาจปล่อยวางได้เลย

หลังจากเรื่องนั้น ช่งอวินก็เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนหน้านี้ชอบเพียงแต่เรื่องค้าขาย ส่วนตอนนี้ เริ่มเข้ามา มีส่วนร่วมในเรื่องการเมืองการปกครองแล้ว

ความมุ่งมั่นทะเยอทะยานก็เพิ่มขึ้น ตอนนี้นาง จินตนาการไม่ออกแล้วว่าเด็กคนนี้จะต่อไปในอนาคตจะเติบโตมา เป็นอย่างไร

ก่อนหน้านี้ กุ่จิ่งหยวนยังคงห่วงหาอาลัยอาวรณ์กุ่จิ่งเยว่ อยู่บ้าง แต่ตอนนี้...กุ่จิ่งหยวนเห็นกุ่จิ่งเยว่กำลังจะแท้ง แม้แต่ ชีวิตก็อาจจะรักษาไว้ไม่ได้ เขาก็ไม่พูดอะไรเลยสักประโยค

หากเพียงแต่สูญเสียความทรงจำ เมื่อเจอหน้ากุ่จิ่งเยว่ ก็น่าจะรู้สึกห่างเหิน ไม่ชอบ แต่ไม่ควรถึงกับขนาดที่มองนาง ตายไปต่อหน้าต่อตาได้

แน่นอนว่าจะต้องเกลียดกุ่จิ่งเยว่เข้ากระดูกดำ ถึงจะเป็น เช่นนี้ได้

แม้เขาจะสูญเสียความทรงจำ แต่ภายในใจ ยังรู้จัก แยกแยะว่าผู้ใดดีหรือเลว

ซึ่งสื่อชู้กับกู่จิ้งหยวนสบตากันทีหนึ่ง สามารถเห็น
ความห่วงใยจากภายในดวงตาของฝ่ายตรงข้ามอยู่กลางๆ
ทันใดนั้นเองความไม่สบายใจก็ไม่สามารถทำอันใดพวกเขาได้

จะช่วยก็ได้ แต่เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งในการรักษา
เหลียงไทเฮาก็เท่านั้น

หากกู่จิ้งเยว่ยังทำเรื่องโง่ๆ พุดจาให้ร้ายลับหลัง
ในวันข้างหน้า ก็จัดการนางให้ตายได้เลย คนเราเกิดโง่
ขึ้นมาแล้ว ก็จะหาเรื่องตายได้ไม่หยุด

ซึ่งสื่อชู้มองเหลียงไทเฮา

ความสนใจของเหลียงไทเฮาอยู่ที่ท้องของคนด้านใน
ราวกับตั้งใจจะจ้องอยู่อย่างนั้น ไม่ยอมหลบขม่นอน

แต่ร่างกายที่อ่อนแอของไทเฮาเหนื่อยล้ามามากแล้ว
จำเป็นต้องพักผ่อน

ซึ่งสื่อชู้หันไปมองหมอสวี “จะกล่อมให้นางเข้านอน
เช่นไร”

หมอสวีสายหน้า เรื่องนี้เขาเองก็ไม่ใช่เช่นกัน เมื่อคนเรา
อายุมากแล้วก็มักจะหน้าหนากว่าเดิม หมอสวีขยับเข้าไปใกล้
ซ่งสือซู “นางหนู เจ้ามีความคิดแผลงๆ เยอะ เจ้าว่าทำเช่นไรดี”

“จะทำอันใดได้ ดีให้สลบก็หลับแล้ว”

ซ่งสือซูพูดจบก็ยื่นมือไปทุบนางให้สลบไป

คนที่กำลังจ่อจ่ออยู่นอนลงไปที่พื้น หลับไปอย่างเงียบๆ
เชื่อฟังกว่าเดิมมาก จากนั้นก็ถูกซ่งสือซูอุ้มเข้าไปในห้องนอน

ยามนี้ ซ่งสือซูถึงจะได้มีเวลาดูแขนของตนเอง ด้านบน
มีรอยข้าววม ตอนที่รัดเหลียงไทเฮาเอาไว้ เหลียงไทเฮาดิ้น
ขัดขึ้นจนทั้งรอยแผลไว้ให้นาง

ขณะจ้องแขนตัวเอง ในใจพลันเกิดความสงสัย
คนอย่างเหลียงไทเฮา สมองก็เลอะเลือน ร่างกายก็บอบช้ำ
ทรุดโทรม

เหตุใดถึงได้มีริ้วแรงที่มากมายขนาดนี้

หรือว่าจะเป็นอย่างที่คนเล่าขานกันมาว่าร่างกาย
ของมนุษย์มีขีดจำกัด เป็นผลจากความรักของมารดาอันหรือ

ช่งสือซุส่ายหน้า ดูเหมือนจะไม่ใช้

สมองนึกย้อนกลับไปถึงท่าทางของเหลียงไทเฮา ตอนที่นางลงมือ แท้ก็ให้ความร่วมมือขยับตามด้วย นี่มีเพียงแต่คนที่มีความรู้เท่านั้นที่จะทำได้ แต่หากมีวิชา เพราะอะไรถึงเข้าวังไปเป็นสตรีของฮ่องเต้ละ

ช่งสือซุคิดไม่ตก หยิบยาออกมาทาอย่างจนปัญญา

รู้สึกอยู่ตลอดว่านางมองข้ามอันใดบางอย่างไป

กลางคืนที่มีดมิด กู้จิงเยว่ที่หลับสนิทอยู่ลืมตาขึ้นมา

คนที่อยู่ข้างกายนางคือหฺรฺฮฺว

ทันทีที่นางเห็นหฺรฺฮฺว สายตาที่เลื่อนรางของนางพลันฉายประกายเจ็บปวดตื่นรนออกมา ก้มลงไปมองท้องที่ยังคงพองโตของตนเอง

“ลูกของข้าเล่า” นางเปิดปาก แม้จะไม่มีเสียงออกมา แต่หฺรฺฮฺวเป็นหัวหน้าหน่วยสอดแนม เรื่องอ่านปาก นางเคยเรียนมา ทำให้รู้ความหมายของกู้จิงเยว่ทันทีตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น ในใจพลันเกิดความรู้สึกเวทนา พวกเขาล้วนแต่เป็น

นักตัดศีรษะมืออาชีพ แม้จะสงสารคนตรงหน้า แต่ก็ไมอาจส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของตัวเอง เพียงแต่รู้สึกว่าคุณโง่ล้านแต่น่าสงเวช เกือบจะเกิดเรื่องกับร่างกายตนอยู่แล้ว แต่ก็ยังสนใจท้องของตนทันทีที่ลืมหมาขึ้นมาได้

จะบอกว่าคนผู้นี้เลย ก็ทั้งเลวทั้งโง่จริง ๆ แต่ก็ให้ความสำคัญกับก้อนเนื้อในท้องก้อนนั้นจริง ๆ

วันนี้ที่พานางมาที่นี้ ไม่ใช่ความตั้งใจเดิมของตน เพียงแต่ตอนนั้นแม่นางพูดเอาไว้แล้วว่า トラバドที่คนยังไม่ตาย ก็ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น!

แต่ตอนที่เห็นคนกำลังจะตายจริง ๆ นางจะกล้าทำอะไร บุ่มบ่ามเองได้อย่างไร

ทำได้เพียงส่งนางมาที่นี้

เมื่อคิดได้เช่นนี้ก็มองไปที่กุ๊จิงเยวผาดหนึ่ง รู้สึกเพียงว่า สมองของคนผู้นี้จะต้องถูกลาเตะมาก่อนเป็นแน่ ไม่เช่นนั้น เหตุใดถึงได้คิดจะรณหาความตาย แต่กลับไม่คิดที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ ทั้ง ๆ ที่มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ต้องใช้ความกล้าหาญมากกว่าคนที่ตายไปแล้วด้วยซ้ำ

“ห้องของท่านไม่เป็นอันใด เด็กก็ไม่เป็นอันใด แต่ท่าน
จำเป็นต้องพักผ่อนเยอะๆ ไปก่อนช่วงหนึ่ง หากอยากให้
ร่างกายตนเองหายดี ก็ต้องนอนอยู่ที่นี้ห้ามขยับ มีเรื่องอันใด
เรียกข้าก็พอ คนอื่นที่นี้ล้วนแต่ไม่มีอารมณ์มาสนใจท่าน
ท่านอย่ารบกวนเรื่องเดือดร้อนให้ตนเองเลยเจ้าค่ะ” หรุฮวา
อธิบายกฎให้นางฟังอย่างชัดเจน

เกรงว่ากุ้จิงเยว่จะคิดไม่ได้ แล้วไปทำเรื่องโง่ๆ หาเรื่อง
ใส่ตัวอีก

เมียอ้วนมีไรมีนา เล่ม 15

农家肥妻有点田

โน้ตเครื่องปริ้นท์อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农家肥妻有点田》

Author: 凛冬已至 Lin Dong Yi Zhi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited, Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ในรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

凛冬已至 Lin Dong Yi Zhi

เมียอ้วนมีไรมีนา เล่ม 15 / 凛冬已至 Lin Dong Yi Zhi: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก 农家肥妻有点田 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 596 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7263-2